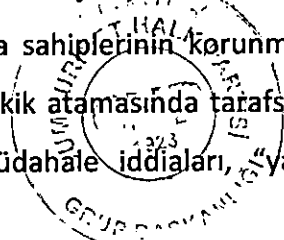

Devletin koruması altındaki çocuklar, hukuken ve vicdanen en yüksek düzeyde korunması gereken dezavantajlı gruplardan biridir. Bu koruma, yalnızca fiziksel güvenliğin sağlanmasını değil; aynı zamanda psikolojik bütünlüğün, onurun ve geleceğe güvenle bakabilmenin teminat altına alınmasını da kapsar. Ne var ki son yıllarda Uşak'taki çocuk bakım kuruluşlarına ilişkin kamuoyuna yansıyan bilgiler, sistemin bazı halkalarında ağır bir çürüme riskine işaret etmektedir. Uşak Çocuk Evleri Sitesi Müdürlüğü'nde görevli bir personelin çocuklara fiili saldırıda bulunduğu, çocukları birbirine dövdürdüğü ve kafalarını birbirine vurduğu yönünde son derece sarsıcı iddialar tarafımıza ulaşmış; dahası bu personelin hakkında yürütülmesi gereken etkili idari süreçler işletilmeden çocuklarla temas edebileceği başka bir birime görevlendirildiği bildirilmiştir. Bu tablo, "çocuğun üstün yararı" ilkesinin kâğıt üzerinde kaldığına, olaylar karşısında hızlı, şeffaf ve caydırıcı bir idari refleksin oluşmadığına delalet etmektedir. Kadrolaşma ve bazı personellerin idareciler tarafından korunuyor olması kurumlarımızı ve Devletin güvenilirliğini sarsması bakımından çok ciddi sorunlar yaratmaktadır.

Uşak Aile ve Sosyal Hizmetler İl Müdürlüğü'ne bağlı bir kurumda 2015'te darp ve cinsel istismara ilişkin iddiaların yargıya taşınmış olmasına rağmen yıllar içinde davaların sonuçlanmadığı; 2024'te ise yaklaşık yirmi erkek çocuğa yönelik geriye dönük cinsel istismar vakalarının tespit ederek raporlaştıran bir kamu görevlisinin mobbinge maruz kaldığı, hakkında idari soruşturma açıldığı ve görev yerinin değiştirildiği bildirilmiştir. Buna karşılık, bildirim yükümlülüğünü yerine getirmediği ileri sürülen kimi personel ve yöneticiler hakkında etkili idari-cezai işlemlerin yapılmadığı iddiaları, kamu vicdanında derin bir yara açmaktadır. Müfettiş raporlarında suç duyurusu önerileri ve savcılığa yapılan başvurular bulunmasına karşın, fiili sonuç doğuracak adımların atılmadığına dair beyanlar, denetim ve yaptırım zincirindeki kırılmayı göstermektedir.

Kurum içi güvenlik ve denetim zaafı açısından çocuklarımızla doğrudan temas eden personelin seçimi, eğitimi, periyodik psikososyal değerlendirmeleri ve şikâyet-sonrası hızlı uzaklaştırma prosedürlerinde ciddi boşluklar bulunmaktadır. İddia sahiplerinin korunması, delil güvenliği, kamera kayıtlarının muhafazası ve bağımsız muhakkik atanmasında tarafsızlık ilkesi titizlikle gözetilmemiş, Uşak özelinde, soruşturmalara müdahale iddiaları, "yakın

çevreden muhakkik görevlendirilmesi" gibi uygulamalarla birleştğinde kurumsal adalet duygusuna zarar vermiştir.

Adli süreçlerin yavaşlığı ve caydırıcılığın zayıflaması konusunda da ciddi sıkıntılar yaşandığı görülmekte, çocuklara karşı işlenen suçlarda geciken yargı kararları, yalnızca mağduru değil, tanıkları ve ihbarcılar da tüketmektedir. Failin cezadan kaçabileceği algısının beslenmesi de bu önemli kurumlarımıza güveni doğrudan sarsmaktadır. Uşak'taki 2015 kaynaklı dosyaların akıbetine ilişkin belirsizlik, yeni dosyalar konusundaki eksiklikler ibret verici değil, ibret alınmayan bir pratik yaratmaktadır.

Hukuk düzenimiz ve tarafı olduğumuz uluslararası sözleşmeler (BM Çocuk Haklarına Dair Sözleşme, 5395 sayılı Çocuk Koruma Kanunu, 2828 sayılı Sosyal Hizmetler Kanunu, ulusal çocuk koruma stratejileri) çocuklara karşı şiddetin sıfır toleransla ele alınmasını, riskin görüldüğü anda çocukla failin derhal ayrılmasını, delil ve beyan güvencesinin sağlanmasını emreder. Buna rağmen, idari tedbirlerin gecikmesi ve soruşturmaların tarafsızlıktan uzak yürütülmesi iddiaları, yalnızca bireysel kusura değil, sistemik bir kırılmaya işaret etmektedir. Bu kırılma, "kurumsal körlük" üretir; en kırılgan çocukların sesini kısar, devletin şefkat eli olması gereken yerde "ikincil travma"ya dönüşür.

Meselenin vahameti, tek bir kentin sınırını aşarak ulusal çocuk koruma mimarisinin yeniden gözden geçirilmesini gerektirmektedir. Personel istihdamı, hizmet içi eğitim, rotasyon, ruh sağlığı izlemi, bağımsız denetim ve anlık risk yönetimi protokollerinin standartlaştırılması; muhakkik atamalarında çakışan menfaatlerin bertarafı; ihbarcı ve mağdur odaklı süreçlerin yasal güvenceye kavuşturulması; kamera ve dijital kayıtların delil bütünlüğü rejimi; kurum içi ve kurumlar arası (Aile ve Sosyal Hizmetler, Adalet, Sağlık, Emniyet) hızlı uyarı ve veri paylaşım mekanizmaları bir bütün olarak ele alınmalıdır. Uşak'ta iddia edildiği gibi "görev yeri değişikliği" yoluyla riskli personelin çocukla temasını sürdürmesi, yalnızca farklı bir kurumu riskin içine atar; caydırıcılığı değil, riski yeniden üretir.

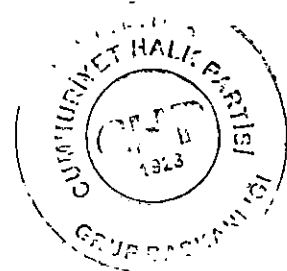
Çocuklarımızın korunması, bir yönetmelik satırı değil, devletin varlık-sebeplerinden biridir. Bu bilinçle, TBMM çatısı altında kurulacak bir araştırma komisyonunun, Uşak'ta somutlaştıran iddiaları merkez alarak ülke genelindeki uygulamaları merkez altına alması; idari ve adli süreçlerdeki tıkanmaları, liyakat ve tarafsızlık sorunlarını, personel seçimi ve denetim zincirini, ihbarcı korumasını ve mağdur destek hizmetlerini delile dayalı biçimde incelemesi

zorunludur. Aksi halde, benzer olayların tekrarı sadece bireysel trajediler üretmeyecek; devlet-toplum güven ilişkisini zedeleyerek Türkiye'nin geleceğine kalın bir karanlık perde indirecektir.

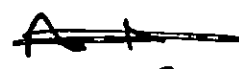
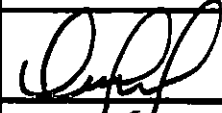
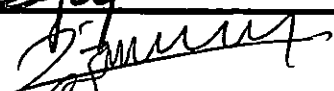
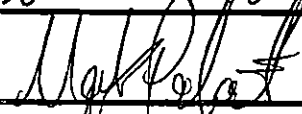
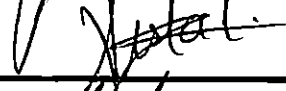
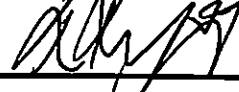
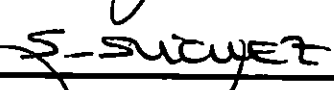
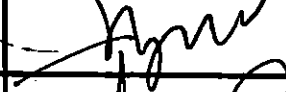
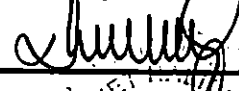
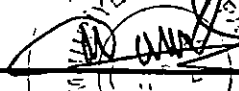
Tüm bu nedenlerle, Uşak'ta gündeme gelen şiddet ve cinsel istismar iddiaları başta olmak üzere, Türkiye genelindeki çocuk bakım kuruluşlarında yaşanan benzer olayların bütün boyutlarıyla araştırılması, denetim ve sorumluluk zincirindeki kırılmaların tespit edilmesi, çocukların üstün yararını esas alan kalıcı çözümlerin geliştirilmesi, ihbarcılarının korunması, adli ve idari süreçlerin etkinliğinin artırılması, şeffaflıktan ve hukuktan uzak idarecilerin tespit edilmesi, suçlu olma ihtimali olan personellerin doğru ve adil şekilde soruşturulması için gerekli önlemlerin alınması ve kamu vicdanını rahatlatacak şeffaf bir yol haritası ortaya konulması amacıyla Anayasa'nın 98'inci, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılmasını arz ve teklif ederim. 15.11.2025

Op. Dr. Ali KARAOBA

Uşak Milletvekili

1549 Sayılı Meclis Araştırma Önergesinin İmza Çizelgesi

Adı Soyadı	Seçim Bölgesi	İmza
Abdhan BEKER	ANKARA	
Orhan SENER	Adana	
Özgür Erdem İNCESESU - Adana		
Evrım Karaker	Aydın	
Mehir POAT	İzmir	
Nurten Yontar	Belirli	
İbrahim ARSLAN	Eskişehir	
Harun Yildirim	Kocaeli	
Rifat Halkın	Rizik	
Yüksel Mansur Kiling	İstanbul	
Samir Dural	Sakarya	
Melih MERİÇ	Gaziantep	
FERİT ARPACI	Denizli	
Cevdet Akay	Karabük	
Reşat Karagöz	Ankara	
Sibel Suçmez	Trabzon	
Etilen Erimci	Zeytinlik	
Talat Nure	Mersin	
Mehmet Tahtacı	Gölcük	
Ayça Taşkent	Sakarya	